

Arrest

nr. 140 449 van 6 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, Fars van origine, en afkomstig van Shiraz (Iran). In 1386 (Perzische tijdrekening, stemt overeen met 2007/2008 volgens de Gregoriaanse kalender) verhuisde u naar Estahban (Iran) om er te gaan studeren. Tijdens uw studies kluste u bij als taxichauffeur. Binnen uw universiteit wilde u een groep oprichten waar studenten hun klachten over de universiteit (over de cafetaria, professoren,...) konden melden om nadien voor te leggen aan de universiteit. In Iran kan zo iets niet zonder zich tevens politiek te engageren. In de aanloop van de presidentsverkiezingen van khordad 1388 (juni 2009) werd u tweemaal door de autoriteiten (een eerste

keer door onbekenden in burger en een tweede keer door de Nirouye Entezami (reguliere politie) opgepakt wanneer u affiches voor presidentskandidaat Mir Hossein Mousavi aan het ophangen was. De eerste keer kwam u vrij door het geven van een mondelinge belofte, de tweede keer mits een schriftelijke belofte. In de maand na de verkiezingen waren er bijna dagelijks protesten waaraan u deelnam. Ongeveer een maand na uw tweede arrestatie werd u wederom opgepakt, ditmaal door de Herasat (veiligheidsdienst) van uw universiteit. Na het ondertekenen van een beloftebrief kwam u na een dag detentie vrij. U bleef na uw vrijlating actief in de organisatie en deelname van manifestaties. Op 23 bahman 1389 (12 februari 2011) was u met twee medestudenten (tevens uw huisgenoten in Estahban), G. R. (A.) H. (...) en S. S. (...), pamfletten aan het verdelen voor de manifestatie van 25 bahman 1389 (14 februari 2011) toen ineens twee agenten in burger achter jullie aankwamen. S. (...) werd gearresteerd. A. (...) en u konden ontsnappen. Nadat u hoorde van de arrestatie van A. (...) reed u van de universiteit naar het huis van de grootmoeder van S. (...), waar uw vriend E. (...) aanwezig was. Nadien vertrok u op advies van uw vader naar de fabriek van uw oom K. A. (...). Tijdens uw verblijf in de fabriek van uw oom belde u enkele malen met uw vader over uw situatie. Uw vader vertelde u dat de autoriteiten bij hem ook al waren langs geweest op zoek naar u en dat u het beste zou vertrekken. Een tiental dagen na de arrestatie van S. (...) verliet u Shiraz en ging u naar Teheran (Iran), waar u bij M. S. (...), een vriend van uw vader verbleef. Uw reis werd geregeld en op 23 farvardin 1390 (13 april 2011) verliet u illegaal Iran. Via onder meer Turkije reisde u naar België, waar u op 3 mei 2011 aankwam en de dag van uw aankomst een asielaanvraag instelde. Tijdens uw verblijf in België kwam u via uw familie te weten dat er huiszoeken plaatsvonden in uw ouderlijke woonst en in uw studentenhome. In de periode tussen uw tweede en derde gehoor op het Commissariaat-generaal vernam u dat A. (...) werd vrijgelaten, maar vier dagen later opnieuw werd gearresteerd. Over S. (...) heeft u geen nieuws. Bij een terugkeer naar Iran vreest u omwille van uw vroegere politieke activiteiten in Iran problemen met de autoriteiten. Tevens vreest u door uw verblijf buiten Iran bij terugkeer naar Iran beschuldigd te zullen worden van spionage.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw studentenkaart van de universiteit; uw bibliotheekkaart van de universiteit; uw rijbewijs; een kopie van de shenasnameh (geboortebokje) van uw moeder; kopies van de karte melli (nationale kaart) van uw gezinsleden; een kopie van de Belgische identiteitskaart van uw zus A. (...); twee betalingsbewijzen van uw inschrijvingen aan de universiteit; een kopie van een attest van de universiteit d.d. 14 juli 2009 waaruit blijkt dat u in het tweede semester van het academiejaar 2008-2009 studeerde; drie kopieën van documenten waaruit het pensioen van uw vader blijkt; een brief van uw huidige werkgever A.-T. (...) waarin u wordt omschreven als een zeer vriendelijk en zeer bekwaam persoon en een brief van uw huisbazin d.d. 26 april 2014 die u beschrijft als een rechtvaardig, dankbaar persoon met een groot verantwoordelijkheidsgevoel.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele vaststellingen die de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig in vraag stellen. Zo dient vastgesteld te worden dat u tijdens uw gehoor d.d. 30 april 2014 op de zetel van het Commissariaat-generaal verklaarde dat u Shiraz verliet op 23 bahman 1389 (12 februari 2011). Tijdens uw gehoor d.d. 6 juni 2014 verklaarde u echter een tiental dagen na 23 bahman 1389 (12 februari 2011) Shiraz verlaten te hebben (CGVS I, p. 10; CGVS II, p. 8). Voorts verklaarde u op 30 april 2014 dat de autoriteiten op 27 bahman 1389 (16 februari 2011) uw studentenwoning binnenvielen en al uw materiaal meenamen. U voegde daar aan toe dat tijdens uw verblijf in Teheran de autoriteiten uw ouderlijke woonst binnenvielen (CGVS I, p. 15). Tijdens uw gehoor d.d. 6 juni 2014 verklaarde u echter dat de huiszoeking in uw ouderlijke woonst gebeurde de eerste keer dat de autoriteiten naar uw ouderlijke woonst kwamen, ongeveer een week na 23 bahman 1389 (12 februari 2011), toen u, volgens uw verklaringen van 6 juni 2014, nog in Shiraz verbleef (CGVS II, p. 3, 8). Voorts verklaarde u tijdens uw tweede gehoor tijdens uw verblijf in de fabriek van uw oom K. (...) slechts eenmaal gebeld te hebben naar uw vader, met een gsm van een arbeider. Dit nadat u op de hoogte kwam van de arrestatie van A. (...). U verklaarde toen verder dat u samen met A. (...) op het moment van de arrestatie van S. (...) ontsnapte aan de autoriteiten en jullie naar het huis van de grootmoeder van S. (...) reden, waar jullie tot de ochtend bleven (CGVS II, p. 6-7). Tijdens uw gehoor d.d. 21 augustus 2014 verklaarde u echter dat u nadat u op de hoogte kwam van de arrestatie van A. (...) u van de universiteit naar de fabriek van uw oom reed. U geconfronteerd met voormelde verklaring uit uw tweede gehoor, verklaarde u alleen van de universiteit naar het huis van de grootmoeder van S. (...) gereden te zijn, waar E. (...) op dat moment aanwezig was (CGVS III, p. 8-9). U verklaarde voorts

op advies van uw vader naar de fabriek van uw oom K. (...) te zijn gegaan, waar u tijdens uw verblijf aldaar meermaals contact hield met uw vader (CGVS III, p. 3-4). Verder zijn uw verklaringen aangaande het verkrijgen van informatie van uw familie over de gebeurtenissen geenszins consistent. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor d.d. 6 juni 2014 aanvankelijk dat u zes à zeven maanden na de problemen van eind bahman/begin esfand 1389 (februari/maart 2011) van uw broer R. (...) meer informatie vernam over de huiszoeking/inbeslagname in uw ouderlijke woonst en de arrestaties van R. (...) en uw vader (CGVS II, p. 4). Later datzelfde gehoor verklaarde u dat u de eerste keer van de huiszoeking en inbeslagname hoorde toen u al ongeveer acht à negen maanden in België was. U voegde daar aan toe te weten dat u al een eigen woonst in België had en u de eerste zes maanden in België bij uw zus woonde (CGVS II, p. 4, 10). Wat de vermeende huiszoeking in uw studentenhuis betreft, moet vastgesteld worden dat u tijdens uw gehoor d.d. 30 april 2014 verklaarde dat deze plaatsvond op 27 bahman 1389 (16 februari 2011) (CGVS I, p. 15). Tijdens uw gehoor d.d. 6 juni 2014 verklaarde u dat u maar concreet op de hoogte kwam van de huiszoeking in uw studentenhuis nadat u na het gehoor d.d. 30 april 2014 contact nam met uw familie om bijkomende documenten te verkrijgen voor uw asielaanvraag. U verklaarde dat uw broer in Iran contact nam met de eigenaar van de studentenwoning, die aan uw broer vertelde over de huiszoeking (CGVS II, p. 10-11). U verklaarde verder dat u niet precies weet wanneer de huiszoeking in uw studentenhuis was, maar dat het sowieso na de arrestatie van A. (...) was (CGVS II, p. 10). Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 13 mei 2011 verklaarde u dan weer dat een week na de arrestatie van S. (...) ook de twee student werd opgepakt (A. (...)) en dat nadien een huiszoeking plaatsvond bij u thuis. U voegde er aan toe dat tijdens de huiszoeking foto's van vroegere betogingen in beslag werden genomen (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 3). Het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken vond echter plaats voor u die concrete informatie over die huiszoekingen van uw broer kreeg. Uw motivatie dat u misschien in de dagen na uw aankomst in België wat informatie opving over uw situatie in Iran en het de gangbare praktijk is wanneer studenten worden opgepakt om huiszoekingen uit te voeren, wat leidde tot uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken over huiszoekingen in Iran, is geenszins overtuigend, temeer daar u tijdens uw gehoor d.d. 30 april 2014 uitdrukkelijk verklaarde dat uw familie u sinds u in België verblijft u op geen enkele manier u iets vertelde in verband met de redenen waarom u Iran verliet (CGVS I, p. 4). Evenmin strookt deze laatste verklaring met uw verklaring dat uw broer u na acht à negen maanden in België u het volledige verhaal uitlegde (CGVS II, p. 11). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er niet het minste geloof worden gehecht aan het incident d.d. 23 bahman 1389 (12 februari 2011) en de daaruit ten aanzien van u voortvloeiende vervolging door de Iraanse autoriteiten. Evenzeer staat uw algemene geloofwaardigheid door voorgaande vaststellingen op uiterst wankel schroeven.

Voorts komen, door het feit dat er geen geloof kan gehecht worden aan de beweerde huiszoekingen waar al uw materiaal (foto's van vroegere demonstraties, laptop, identiteitsdocumenten,...) in beslag werd genomen, uw beweringen in Iran (politiek) actief te zijn geweest tijdens de demonstraties ernstig onder druk te staan. Immers, aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de inbeslagnames, mag verwacht worden dat u bewijsmateriaal van uw politieke activiteiten in Iran kunt voorleggen, temeer daar u meerdere jaren actief zou geweest zijn in de organisatie van demonstraties. Uw verklaring dat u ook via vrienden en/of kennissen geen enkel (begin van) bewijs van uw politieke activiteiten in Iran kan bekomen, zet bijkomende vraagtekens bij uw beweringen politiek actief te zijn geweest in Iran. Voorts legt u geen bewijzen neer dat u na het academiejaar 1387/1388 (september 2008/juni 2009) nog student was in Iran. Hierbij kan voorts opgemerkt worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 13 mei 2011 en tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde op 27 ordibehesht 1388 (17 mei 2009) door Herasat van de universiteit te zijn opgepakt. Tijdens uw gehoor d.d. 21 augustus 2014 verklaarde u niet te weten door welke ordedienst u werd opgepakt. Voorts verklaarde u tijdens uw gehoor d.d. 30 april 2014 dat u die dag opgepakt werd met nog twee andere personen, die tot de organisatie van Mousavi behoorden, maar die u niet persoonlijk kende. Tijdens uw gehoor d.d. 21 augustus verklaarde u die bewuste dag met twee personen te zijn opgepakt en twijfelde u heel hard dat de andere gearresteerde uw vriend A. (...) was (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 2; CGVS I, p. 12-15; CGVS III, p. 5-9). Voorts verklaarde u bij Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 16 khordad 1388 (6 juni 2009) werd opgepakt omdat u deelnam aan een betoging (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 2). Tijdens uw gehoor d.d. 30 april 2014 verklaarde u dat u die dag werd opgepakt omdat u affiches aan het ophangen was voor Mir Hossein Mousavi (CGVS I, p. 15). Ook tijdens uw gehoor d.d. 21 augustus 2014 verklaarde u dat het ophangen van posters de reden voor uw tweede arrestatie was, die u toen weliswaar plaatste eind khordad 1388 (midden juni 2009). Uw derde arrestatie plaatste u bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 khordad 1388 (17 juni 2009), waarover u verklaarde dat u werd opgepakt door Herasat en twee dagen werd vastgehouden. Als reden gaf u de deelname aan een betoging aan (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 3). Tijdens uw gehoor d.d. 21 augustus 2014 plaatste u uw derde arrestatie ongeveer een maand na uw tweede arrestatie. U voegde daar aan toe dat u door Herasat werd opgepakt op de universiteit zonder directe aanleiding. U werd opgepakt om ondervraagd te worden over

uw vroegere activiteiten en werd 1 dag vastgehouden door Herasat (CGVS III, p. 7). Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er ook aan uw beweerd politiek profiel en uw vroegere kortstondige arrestaties geen geloof kan worden gehecht.

Wat ten slotte uw verklaring betreft ingeval van een terugkeer naar Iran beschuldigd te kunnen worden van spionage, kan gewezen worden op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie (CGVS II, p. 13). Uit deze informatie blijkt dat jaarlijks duizenden Iraniërs, waaronder voormalige asielzoekers, voor korte of lange tijd terugkeren naar Iran. In verreweg de meeste gevallen levert dergelijke terugkeer geen problemen op. Er zijn maar weinig gevallen gekend van problemen die afgewezen asielzoekers hebben ondervonden na terugkeer naar Iran. Wel zijn de Iraanse autoriteiten sinds de presidentsverkiezingen van juni 2009 gevoeliger geworden voor zij die vanuit het buitenland propaganda voeren tegen het huidige regime in Iran. Tevens worden personen na een illegaal vertrek uit Iran bij terugkeer steeds ondervraagd op de luchthaven. Hun redenen voor illegaal vertrek worden nagegaan en men zal onderzoeken of de persoon in het buitenland geen activiteiten tegen het regime heeft ondernomen. U beantwoordt, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw vluchtmotieven – waardoor u het Commissariaat-generaal geen concrete inzage geeft in de werkelijke motieven waarom en de omstandigheden waaronder u Iran verlaten heeft - en het feit dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u gefundeerde oppositieactiviteiten zou uitvoeren vanuit België, niet aan voorgaande profielen. Een persoon die Iran illegaal verlaten heeft, maar voordien niet gezocht werd door de autoriteiten, zal bij terugkeer enkel een boete krijgen voor het illegaal verlaten van Iran.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u geenszins aangetoond dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te kunnen wijzigen. Uw rijbewijs staft uw identiteit en het feit dat u in Iran het recht had een voertuig te besturen, waaraan in deze beslissing geenszins getwijfeld wordt. De kopieën van de identiteitsdocumenten van uw familieleden staven diens identiteit, niets meer. Uw studentenkaart, bibliotheekkaart van de universiteit, twee betalingsbewijzen van uw inschrijvingen aan de universiteit en het attest d.d. 14 juli 2009 staven dat u van 2007 t.e.m. 2009 studeerde aan de universiteit, gegevens die in deze beslissing evenmin ter discussie staan. Ook aan het pensioen van uw vader, wat u staaft met drie documenten van de Sepah-bank (voormalige werkgever van uw vader), wordt in deze beslissing niet getwijfeld. De brief van Antwerp-taks en de brief van uw huisbazin tonen aan dat u zich in België positief inzet in de maatschappij, maar hebben verder geen uitstaan met uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 1 en 2 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de “*algemene beginselen van behoorlijk bestuur*”, meer bepaald de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de

vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij in verband met het incident van 12 februari 2011 en de daaruit ten aanzien van haar voortvloeiende vervolging door de Iraanse autoriteiten, maakt verzoekende partij volgende bemerkings in haar verzoekschrift.

Vooreerst is verzoekende partij van mening dat er geenszins sprake is van tegenstrijdigheden in haar verklaringen, doch dat het louter gaat om aanvullingen van eerdere verklaringen.

Verzoekende partij legt uit dat zij Shiraz inderdaad verliet op 12 februari 2011 om naar haar oom te gaan. Nadat zij tien dagen bij haar oom had verbleven, vluchtte zij verder naar Teheran. Gezien haar oom in een klein dorpje naast Shiraz woont, heeft verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor verklaard dat zij een tiental dagen na 12 februari 2011 (de omgeving van) Shiraz verlaten heeft.

Verder benadrukt verzoekende partij dat de Iraanse autoriteiten wel degelijk één week na 16 februari 2011 haar ouderlijke woonst zijn binnengevallen en dat zij toen nog in Shiraz verbleef.

Vervolgens bemerkt verzoekende partij dat zij steeds verklaard heeft dat zij op de universiteit op de hoogte werd gebracht van de arrestatie van A. en dat zij daarna naar de grootmoeder van S. reed, "waarna zij een dag later naar de fabriek van zijn oom reden". De zogenaamde tegenstrijdigheid is volgens verzoekende partij slechts het gevolg van het feit dat zij verklaard heeft van de universiteit naar de grootmoeder van S. en van de grootmoeder van S. naar de fabriek te zijn gereden.

Voorts heeft verzoekende partij toen zij in de fabriek van haar oom verbleef van haar vader vernomen dat, toen verzoekende partij nog in Shiraz verbleef, er een huiszoeking in haar ouderlijke woonst was geweest. De details heeft zij evenwel pas ontvangen 8 à 9 maanden na haar aankomst in België.

Wat betreft de huiszoeking in de studentenwoning, stelt verzoekende partij dat deze huiszoeking heeft plaatsgevonden één week nadat zij Shiraz had verlaten en in dezelfde periode dat A. gearresteerd werd.

Ten slotte betoogt verzoekende partij dat het lijkt "alsof verwerende partij kost wat kost drogredenen tracht aan te halen om een negatieve beslissing te kunnen nemen."

2.2.4.2. De Raad is vooreerst van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen omtrent haar vertrek uit Shiraz, een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal duidelijk aangaf op 12 februari 2011 Shiraz te hebben verlaten en naar Teheran te zijn gevlucht:

*“- eigenlijk wanneer u aan uw reis begon om naar B te komen?
Mijn bestemming was UK, niet B, maar op dinsdag 23/1/1389 ben ik vertrokken. (...)
- Van waaruit bent u vertrokken? Stad of dorp?
Shiraz naar teheran, naar urumiye, naar istanbul en dan een dorp rond België en dan brussel
(...)
- Wanneer verliet u shiraz?
23/11/89.”* (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 30/4/2014, p. 9-10). De uitleg dat zij eerst nog tien dagen bij haar oom had verbleven, die in een klein dorpje in Shiraz woont, en dan pas naar Teheran te zijn gevlucht, kan gelet op voormelde verklaringen dan ook niet overtuigen.

Daar waar verzoekende partij stelt dat de Iraanse autoriteiten wel degelijk één week na 16 februari 2011 haar ouderlijke woonst zijn binnengevallen en dat zij toen nog in Shiraz verbleef, bemerkt de Raad vooreerst dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal nog verklaarde dat de eerste inval in haar ouderlijke woonst ongeveer plaatsvond één week na 12 februari 2011 (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 06/06/2014, p. 3). De Raad onderstreept verder dat door verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaard werd dat de Iraanse autoriteiten pas tijdens haar verblijf in Teheran haar ouderlijke woonst binnenvielen (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 30/04/2014, p. 15). De Raad wijst erop dat verzoekende partij niet zonder meer kan verwijzen naar één versie van haar verklaringen, hetgeen zij doet door haar verklaring van tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal vol te houden dat zij zich op het moment van de eerste inval in haar ouderlijke woonst wel degelijk nog in Shiraz bevond, teneinde de tegenstrijdigheden in haar verklaringen te weerleggen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden. De vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen blijft dan ook onverminderd overeind.

Inzake de bemerking van verzoekende partij dat zij steeds verklaard heeft dat zij op de universiteit op de hoogte werd gebracht van de arrestatie van A. en dat zij daarna naar de grootmoeder van S. reed, *“waarna zij een dag later naar de fabriek van zijn oom reden”* en dat de vastgestelde tegenstrijdigheid slechts het gevolg zou zijn van het feit dat zij verklaard heeft van de universiteit naar de grootmoeder van S. en van de grootmoeder van S. naar de fabriek te zijn gereden, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal van 6 juni 2014 volgende verklaringen heeft afgelegd:

*“(…)
Toen we zagen dat ze s. (...) op de grond gooiden zijn we weggelopen
- naar waar liep u dan met a.(...)?
Wij sprongen op onze brommer en we zijn in de straten beginnen rijden, ik kende al de straten aangezien we daar ik de buurt woonden
- reed u met a. (...) nog naar een bepaalde plaats of hoe ging dat verder?
Ja, de samenkomsten en vergaderingen gebeurden steeds op bovenste verdiep van het huis van de oma van s. (...), we hadden daar een sleutel van en dus zijn we naar daar gegaan
(...)
- hoelang bleef u dan in dat huis?
Tot de ochtend en dan zijn we vertrokken, we wisten dat indien zijn oma ons zou zien, dat ze zou vragen waar s. (...) is.
- naar waar bent u dan gegaan die ochtend?
A. (...) en ik zijn uit elkaar gegaan, ik ging naar de fabriek van mijn oom”* (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 06/06/2014, p. 6-7). Haar latere verklaring tijdens haar derde gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij, nadat zij op de hoogte kwam van de arrestatie van A., van de universiteit naar de fabriek van haar oom reed, is dan ook tegenstrijdig met haar verklaringen tijdens haar tweede gehoor. In haar verzoekschrift herneemt verzoekende partij deels de door haar gegeven uitleg toen zij tijdens haar derde gehoor geconfronteerd werd met desbetreffende tegenstrijdigheid, namelijk dat zij alleen van de universiteit naar het huis van de grootmoeder van S. gereden is, waar E. op dat moment aanwezig was, en dat zij een dag later naar de fabriek van haar oom is gegaan. Gezien ook deze uitleg totaal tegenstrijdig is met hetgeen zij gesteld heeft tijdens haar tweede gehoor – immers stelde zij toen duidelijk dat zij samen met A. naar de grootmoeder van S. gegaan is – kan deze uitleg allesbehalve overtuigen.

Wat betreft de uitleg van verzoekende partij dat zij toen zij in de fabriek van haar oom verbleef van haar vader vernomen had dat, toen verzoekende partij nog in Shiraz verbleef, er een huiszoeking was

geweest in haar ouderlijke woonst en dat zij de details hieromtrent pas ontvangen heeft 8 à 9 maanden na haar aankomst in België, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en derhalve voordat zij die concrete informatie over de huiszoeking van haar broer zou hebben gekregen, aangaf dat tijdens de huiszoeking foto's van vroegere betogingen in beslag werden genomen (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.5) en dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor aanvankelijk nog aangaf dat zij reeds zes à zeven maanden na de problemen van eind februari/begin maart 2011 van haar broer R. meer informatie had vernomen over de huiszoeking/inbeslagname in haar ouderlijke woonst (en de arrestaties van R. en haar vader) om even later te verklaren dat zij pas acht à negen maanden na haar aankomst in België de eerste keer van de huiszoeking en inbeslagname had gehoord (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 06/06/2014, p. 4 en 10). Haar verklaringen omtrent het verkrijgen van informatie van haar familie omtrent deze huiszoeking in haar ouderlijke woonst zijn derhalve wel degelijk inconsistent.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat de huiszoeking in de studentenwoning heeft plaatsgevonden één week nadat zij Shiraz had verlaten en in dezelfde periode dat A. gearresteerd werd, merkt de Raad op dat door verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaard werd dat de huiszoeking in de studentenwoning plaatsvond op 16 februari 2011 waarbij de autoriteiten al haar materiaal meenamen (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 30/04/2014, p. 15), terwijl zij tijdens haar tweede gehoor stelt niet precies te weten wanneer de huiszoeking in haar studentenwoning was, maar dat het sowieso na de arrestatie van A. was (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 06/06/2014, p. 10). Tevens verklaarde verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij maar concreet op de hoogte kwam van de huiszoeking in haar studentenwoning nadat zij na haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 30 april 2014 contact nam met haar familie om bijkomende documenten te verkrijgen voor haar asielaanvraag, waarna haar broer in Iran de eigenaar van de studentenwoning contacteerde, die vervolgens aan haar broer vertelde over de huiszoeking (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 06/06/2014, p. 10-11). Deze verklaringen zijn evenwel totaal ongeloofwaardig daar verzoekende partij reeds tijdens haar gehoor op 30 april 2014 melding maakte van de huiszoeking in de studentenwoning, stellende dat deze plaatsvond op 16 februari 2011 en dat al haar materiaal toen werd meegenomen. Voorgaande vaststellingen ondermijnen op ernstige wijze de door verzoekende partij beweerde huiszoekingen.

Gelet op het voorgaande, kan verzoekende partij geenszins worden bijgetreden in haar betoog dat er geenszins sprake is van tegenstrijdigheden in haar verklaringen, doch dat het louter gaat om aanvulling van eerdere verklaringen.

Wat ten slotte nog het betoog van verzoekende partij betreft dat het lijkt *“alsof verwerende partij kost wat kost drogredenen tracht aan te halen om een negatieve beslissing te kunnen nemen.”*, meent de Raad evenwel dat uit wat voorafgaat blijkt dat verwerende partij op goede gronden geoordeeld heeft dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij beweerde incident van 12 februari 2011 en de daaruit ten aanzien van haar voortvloeiende vervolging door de Iraanse autoriteiten. Derhalve is er geenszins sprake van *“drogredenen”*.

2.2.5.1. Omtrent de arrestaties van verzoekende partij omwille van haar politieke activiteiten, verklaart verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij een eerste maal gearresteerd werd op 17 mei 2009, waarbij zij opgepakt werd door de Herasat omdat zij affiches aan het ophangen was. Zij werd drie dagen vastgehouden. Haar tweede arrestatie was op 6 juni 2009. Zij werd toen gearresteerd door de autoriteiten omdat zij een groene armband aan het uitdelen was en werd twee dagen vastgehouden. Ten slotte werd zij nog een derde keer gearresteerd op 17 juni 2009 door de Herasat omwille van haar protestacties bij de universiteit. Zij werd toen één dag vastgehouden.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat door verwerende partij verschillende tegenstrijdigheden werden vastgesteld in de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij omtrent haar voorgehouden arrestaties. Meer bepaald stelt zij vast dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde op 17 mei 2009 door Herasat van de universiteit te zijn opgepakt, terwijl zij tijdens haar derde gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde niet te weten door welke ordedienst zij werd opgepakt. Voorts verklaarde verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij die dag opgepakt werd met nog twee andere personen, die tot de organisatie van Mousavi behoorden, maar die zij niet persoonlijk kende. Tijdens haar derde gehoor op het Commissariaat-generaal stelt zij evenwel die bewuste dag met twee personen te zijn opgepakt en twijfelde zij heel hard dat de andere gearresteerde haar vriend A. was.

Voorts verklaarde verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij op 6 juni 2009 werd opgepakt omdat zij deelnam aan een betoging, terwijl zij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat zij die dag werd opgepakt omdat zij affiches aan het ophangen was voor Mousavi. Ook tijdens haar derde gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde zij dat het ophangen van posters de reden van haar tweede arrestatie was, die zij toen weliswaar plaatste midden juni 2009. Haar derde arrestatie plaatste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 juni 2009, waarover zij verklaarde dat zij werd opgepakt door Herasat omwille van haar deelname aan een betoging en dat zij twee dagen werd vastgehouden. Tijdens haar derde gehoor op het Commissariaat-generaal plaatste verzoekende partij haar derde arrestatie daarentegen ongeveer een maand na haar tweede arrestatie en stelde zij door Herasat zonder directe aanleiding te zijn opgepakt op de universiteit om ondervraagd te worden over haar vroegere activiteiten en één dag te zijn vastgehouden door Herasat. De Raad is van mening dat verzoekende partij niet zonder meer kan verwijzen naar één versie van haar verklaringen omtrent deze arrestaties. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden. Dergelijke verwijzing naar één versie van haar verklaringen volstaat allesbehalve om de vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen.

2.2.6.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij haar bewering dat zij ingeval van een terugkeer naar Iran beschuldigd kan worden van spionage niet aannemelijk heeft gemaakt, meent verzoekende partij dat het feit dat een terugkeer *“in de meeste gevallen”* geen problemen oplevert, niet voldoende is om te kunnen spreken van een veilige situatie. Verzoekende partij stelt dat uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat, indien zij terugkeert naar Iran, zij onderworpen zal worden aan een onderzoek en hiervan de gevolgen zal moeten dragen. Het is dan ook onbegrijpelijk dat verwerende partij enerzijds erkent dat er een gegronde vrees voor vervolging is in hoofde van Iraniërs die terugkeren en vervolgens weigert hiermee rekening te houden. In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij beweert, beantwoordt verzoekende partij wel degelijk aan het risicoprofiel waarvan sprake in de voormelde informatie. Immers trekt verwerende partij niet in twijfel dat verzoekende partij politiek geëngageerd was. Aangezien bij terugkeer naar Iran steeds onderzocht wordt waarom men het land illegaal verlaten heeft, zal men te weten komen dat verzoekende partij politiek geëngageerd was en verschillende malen gearresteerd werd. Haar leven is derhalve bij een terugkeer naar Iran wel degelijk in gevaar.

2.2.6.2. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de *“Subject Related Briefing: Iran – Risico (gedwongen) terugkeer naar Iran”* van 20 maart 2013 (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 2) blijkt dat jaarlijks duizenden Iraniërs, waaronder voormalige asielzoekers, voor korte of lange tijd terugkeren naar Iran. In verreweg de meeste gevallen levert dergelijke terugkeer geen problemen op. Er zijn maar weinig gevallen gekend van problemen die afgewezen asielzoekers hebben ondervonden na terugkeer naar Iran. Wel zijn de Iraanse autoriteiten sinds de presidentsverkiezingen van juni 2009 gevoeliger geworden voor zij die vanuit het buitenland propaganda voeren tegen het huidige regime in Iran. Tevens worden personen na een illegaal vertrek uit Iran bij terugkeer steeds ondervraagd op de luchthaven. Hun redenen voor illegaal vertrek worden nagegaan en men zal onderzoeken of de persoon in het buitenland geen activiteiten tegen het regime heeft ondernomen. Een persoon die Iran illegaal verlaten heeft, maar voordien niet gezocht werd door de autoriteiten, zal bij terugkeer enkel een boete krijgen voor het illegaal verlaten van Iran.

Daar waar verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk aan het risicoprofiel beantwoordt waarvan sprake in de aan het administratief toegevoegde informatie gezien zij politiek geëngageerd was in Iran, hetgeen volgens haar niet door verwerende partij in twijfel getrokken wordt, en reeds verschillende malen gearresteerd werd, benadrukt de Raad dat uit wat voorafgaat duidelijk blijkt dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht. De opmerking dat verwerende partij niet in twijfel trekt dat verzoekende partij politiek geëngageerd was, berust voorts op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers wordt door verwerende partij wel degelijk in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoekende partij haar politieke activiteiten in Iran, en haar arrestaties, niet aannemelijk heeft gemaakt: *“Voorts komen, door het feit dat er geen geloof kan gehecht worden aan de beweerde huiszoekingen waar al uw materiaal (foto’s van vroegere demonstraties, laptop, identiteitsdocumenten,...) in beslag werd genomen, uw beweringen in Iran (politiek) actief te zijn geweest tijdens de demonstraties ernstig onder druk te staan. Immers, aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de inbeslagnames, mag verwacht worden dat u bewijsmateriaal van uw politieke activiteiten in Iran kunt voorleggen, temeer daar u meerdere jaren actief zou geweest zijn in de organisatie van demonstraties. Uw verklaring dat u ook via vrienden en/of kennissen geen enkel (begin van) bewijs van uw politieke activiteiten in Iran kan bekomen, zet bijkomende vraagtekens bij uw*

beweringen politiek actief te zijn geweest in Iran. Voorts legt u geen bewijzen neer dat u na het academiejaar 1387/1388 (september 2008/juni 2009) nog student was in Iran. Hierbij kan voorts opgemerkt worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 13 mei 2011 en tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde op 27 ordibehesht 1388 (17 mei 2009) door Herasat van de universiteit te zijn opgepakt. Tijdens uw gehoor d.d. 21 augustus 2014 verklaarde u niet te weten door welke ordedienst u werd opgepakt. Voorts verklaarde u tijdens uw gehoor d.d. 30 april 2014 dat u die dag opgepakt werd met nog twee andere personen, die tot de organisatie van Mousavi behoorden, maar die u niet persoonlijk kende. Tijdens uw gehoor d.d. 21 augustus verklaarde u die bewuste dag met twee personen te zijn opgepakt en twijfelde u heel hard dat de andere gearresteerde uw vriend A. (...) was (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 2; CGVS I, p. 12-15; CGVS III, p. 5-9). Voorts verklaarde u bij Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 16 khordad 1388 (6 juni 2009) werd opgepakt omdat u deelnam aan een betoging (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 2). Tijdens uw gehoor d.d. 30 april 2014 verklaarde u dat u die dag werd opgepakt omdat u affiches aan het ophangen was voor Mir Hossein Mousavi (CGVS I, p. 15). Ook tijdens uw gehoor d.d. 21 augustus 2014 verklaarde u dat het ophangen van posters de reden voor uw tweede arrestatie was, die u toen weliswaar plaatste eind khordad 1388 (midden juni 2009). Uw derde arrestatie plaatste u bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 khordad 1388 (17 juni 2009), waarover u verklaarde dat u werd opgepakt door Herasat en twee dagen werd vastgehouden. Als reden gaf u de deelname aan een betoging aan (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 3). Tijdens uw gehoor d.d. 21 augustus 2014 plaatste u uw derde arrestatie ongeveer een maand na uw tweede arrestatie. U voegde daar aan toe dat u door Herasat werd opgepakt op de universiteit zonder directe aanleiding. U werd opgepakt om ondervraagd te worden over uw vroegere activiteiten en werd 1 dag vastgehouden door Herasat (CGVS III, p. 7). Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er ook aan uw beweerd politiek profiel en uw vroegere kortstondige arrestaties geen geloof kan worden gehecht." Verwerende partij motiveert in verband met de bewering van verzoekende partij in geval van een terugkeer naar Iran beschuldigd te kunnen worden van spionage dan ook terecht het volgende in de bestreden beslissing: "U beantwoordt, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw vluchtmotieven – waardoor u het Commissariaat-generaal geen concrete inzage geeft in de werkelijke motieven waarom en de omstandigheden waaronder u Iran verlaten heeft – en het feit dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u gefundeerde oppositieactiviteiten zou uitvoeren vanuit België, niet aan voorgaande profielen."

2.2.7. Daar waar verzoekende partij benadrukt dat zij drie keer werd gearresteerd en dat verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden met de grond van haar asielaanvraag, namelijk de vraag of zij kan terugkeren naar haar land van herkomst, en nagelaten heeft te onderzoeken wat de gevolgen zijn indien verzoekende partij dient terug te keren naar haar land van herkomst, bemerkt de Raad dat uit wat voorafgaat blijkt dat verwerende partij terecht heeft kunnen besluiten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielaanvraag van verzoekende partij, in het bijzonder aan het door haar beweerde incident d.d. 12 februari 2011 en de daaruit ten aanzien van haar voortvloeiende vervolging door de Iraanse autoriteiten, aan haar beweringen in Iran (politiek) actief te zijn geweest tijdens demonstraties en aan de door haar voorgehouden arrestaties. Evenmin heeft verzoekende partij aannemelijk gemaakt ingeval van een terugkeer naar Iran beschuldigd te kunnen worden van spionage. Verder stelt de Raad nog vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 30 april 2014, 6 juni 2014 en 21 augustus 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, die terug te vinden zijn in het administratief dossier. Daarnaast wijst de Raad erop, zoals reeds gesteld onder punt 2.2.3., dat de bewijslast rust bij de kandidaat-vluchteling en het niet aan verwerende partij toekomt door onderzoek de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen. Gelet op deze vaststellingen, kan bovenstaande argumentatie niet worden bijgetreden.

2.2.8.1 Omtrent de motivering in de bestreden beslissing aangaande de door verzoekende partij aangebrachte documenten, acht verzoekende partij het onbegrijpelijk waarom deze documenten niet volstaan en hoe verwerende partij enerzijds het belang van documenten kan erkennen en anderzijds weigert ermee rekening te houden. Verzoekende partij bemerkt dat verwerende partij terecht opmerkt dat in hoofde van een asielzoeker de verplichting rust om zijn asielaanvraag, waar mogelijk, te staven met de nodige documenten en zij is van mening dat zij dit ook gedaan heeft. Verwerende partij dient correct te motiveren waarom zij geen geloof hecht aan de door haar neergelegde documenten en de loutere

motivering dat de door haar neergelegde documenten niet volstaan betreft geenszins een afdoende motivering. Verzoekende partij heeft er alles aan gedaan om documenten neer te kunnen leggen ter staving van haar asielrelaas. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij nog twee documenten toe met betrekking tot de huiszoeking in haar ouderlijke woonst (bijlage 3). Per aangetekend schrijven d.d. 20 oktober 2014 legt verzoekende partij een vertaling naar het Nederlands neer van deze documenten.

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat door verwerende partij uitgebreid gemotiveerd wordt waarom de door verzoekende partij aangebrachte documenten niet van aard zijn de door haar beweerde problemen in haar land van herkomst aan te tonen: *“De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te kunnen wijzigen. Uw rijbewijs staft uw identiteit en het feit dat u in Iran het recht had een voertuig te besturen, waaraan in deze beslissing geenszins getwijfeld wordt. De kopieën van de identiteitsdocumenten van uw familieleden staven diens identiteit, niets meer. Uw studentenkaart, bibliotheekkaart van de universiteit, twee betalingsbewijzen van uw inschrijvingen aan de universiteit en het attest d.d. 14 juli 2009 staven dat u van 2007 t.e.m. 2009 studeerde aan de universiteit, gegevens die in deze beslissing evenmin ter discussie staan. Ook aan het pensioen van uw vader, wat u staaft met drie documenten van de Sepah-bank (voormalige werkgever van uw vader), wordt in deze beslissing niet getwijfeld. De brief van Antwerp-taks en de brief van uw huisbazin tonen aan dat u zich in België positief inzet in de maatschappij, maar hebben verder geen uitstaan met uw asielaanvraag.”* Aangezien uit deze motivering blijkt dat verwerende partij de gegevens in de door verzoekende partij aangebrachte documenten op zich niet betwist, doch vaststelt dat deze documenten de problemen van verzoekende partij in haar land van herkomst op generlei wijze aantonen, berust de opmerking van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat verwerende partij geen geloof zou hechten aan de door haar aangebrachte documenten duidelijk op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

Daarnaast werd door verwerende partij in de bestreden beslissing opgemerkt dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij bewijsmateriaal van haar politieke activiteiten in Iran kan voorleggen, temeer daar zij meerdere jaren actief zou zijn geweest in de organisatie van demonstraties, waarin zij echter niet in slaagt. Evenmin legt verzoekende partij bewijzen neer dat zij na het academiejaar september 2008/juni 2009 nog student was in Iran. Zoals reeds aangehaald en ook door verzoekende partij bemerkt wordt in haar verzoekschrift, berust de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door haar in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen – immers heeft zij haar land van herkomst verlaten omwille van problemen met de Iraanse autoriteiten wegens haar politieke activiteiten, onder meer aan haar universiteit – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen. Verzoekende partij toont niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om deze belangrijke documenten in verband met haar asielrelaas te bemachtigen.

Ten slotte bemerkt de Raad inzake de door verzoekende partij als bijlagen bij haar verzoekschrift gevoegde documenten met betrekking tot de huiszoeking in haar ouderlijke woonst (bijlage 3) en de per aangetekend schrijven d.d. 20 oktober 2014 aangebrachte vertaling van deze documenten, dat deze door haar aangebrachte documenten inzake de huiszoeking in haar ouderlijke woonst kopieën betreffen en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Bovendien kan aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in Iran en desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift een aantal internationale mensenrechtenrapporten voegt (bijlage 3), waaruit zou blijken dat de Iraanse overheid nog steeds niet in staat is om haar burgers van willekeurige vervolgingen of wandaden te vrijwaren en nog minder om de verantwoordelijke daders te vervolgen, wijst de Raad verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar

mensenrechtenrapporten en de 'algemene veiligheidssituatie' in haar land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft. Daar waar verzoekende partij overigens verwijst naar het reisadvies van het ministerie van Buitenlandse Zaken inzake Iran, wijst de Raad erop dat een reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de Iraanse nationaliteit bezitten, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Iran.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij meent dat het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden, wijst de Raad verzoekende partij er vooreerst op dat het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt. De Raad merkt op dat, zoals reeds gesteld, de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan worden afgeleid uit tegenstrijdige, vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. *In casu* kon verwerende partij terecht uit de talrijke *in concreto* aangeduide flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas en het gebrek aan bewijs van haar politieke activiteiten in Iran en van het feit dat zij na het academiejaar september 2008/juni 2009 nog student was in Iran, besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij. Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om de verschillende uitgebreide motieven in de bestreden beslissing desbetreffend te weerleggen. Door de Raad kan dan ook niet worden ingezien hoe het rechtszekerheidsbeginsel zou kunnen geschonden zijn door op basis van het ongeloofwaardig bevinden van het asielrelaas te beslissen tot de weigering van de status van vluchteling.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar

motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 30 april 2014, 6 juni 2014 en 21 augustus 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT